

hindring, som bevirkede fristoverskridelsen er bortfaldet, dog senest et år efter fristens udløb. Ydermere skal ansøgeren have udvist al den omhu, som med rimelighed kunne kræves af ham. Disse bestemmelser har hidtil ikke været gældende for genoprettelse af en tabt prioritet. Spørgsmålet om prioritet er reguleret i patentlovens § 6, stk. 1. En ansøgning skal på indleveringstidspunktet være ny. Hvis en ansøger ønsker at beskytte sin rettighed i flere lande skal indlevering af ansøgningerne i de enkelte lande ske samtidig, idet den først indleverede ansøgning ellers kan være nyhedsskadelig for de senere indleverede ansøgninger. På baggrund af § 6 gives ansøgeren en frist på 12 måneder, regnet fra den første ansøgning, til at indlevere senere ansøgninger i andre lande, hvorefter disse ansøgninger skal anses for indleveret på samme tid som den første ansøgning. De senere ansøgninger opnår derved prioritet fra den første ansøgning, og derved undgås uhensigtsmæssige procedure med indlevering af ansøgninger i alle lande på samme tid.

I den gældende patentlov vil en patentansøger, der ikke når at videreføre sin ansøgning inden udløbet af de 12 måneder regnet fra den første patentansøgning, have mistet muligheden for at kræve prioritet tilbage fra den første ansøgning.

Med den foreslåede ændring vil en patentansøger få mulighed for at få genoprettet sin prioritet i op til 2 måneder efter udløbet af 12 måneders fristen i § 6, stk. 1. Ansøgeren eller patenthaveren skal dog opfylde betingelserne i § 72, stk. 1. Bestemmelsen i Patentlovstraktaten angiver, at muligheden for genoprettelse skal være til stede i *mindst* 2 måneder. Ved behandlingen af spørgsmålet i patentlovskomiteén og i den nordiske arbejdsgruppe var der enighed om, at en frist på 2 måneder til genoprettelse af prioritet er passende, idet en længere frist vil kunne medføre retsusikkerhed for tredjemand.

I medfør af Patentlovstraktaten skal der gives en minimumsfrist på 12 måneder til at søge om genoprettelse af tabte rettigheder i forbindelse med manglende betaling af årsgebyrer.

Hvis en patentansøger/haver ikke betaler et årsgebyr inden for den fastsatte frist har denne, i medfør af § 41, stk. 3 og § 42, stk. 3, en mulighed for at indbetale årsgebyret med en fastsat forhøjelse i indtil 6 måneder efter udløbet af den oprindelige frist. Overholdes fristen for betaling af årsgebyret med forhøjelse ikke tabes rettigheden. Efter § 72, stk. 2 er der herefter mulighed at få genoprettet den tabte rettighed i op til 6 måneder regnet fra udløbet af 6 måneders fristen for betaling af årsgebyrer med forhøjelse som angivet i henholdsvis § 41, stk. 3 og § 42, stk. 3.

Den foreslåede ændring af patentloven vil betyde, at en patentansøger/haver, der taber sin rettighed grundet manglende betaling af årsgebyrer, vil få mulighed for at søge om genoprettelse i op til 12 måneder i stedet for 6 måneder.

Danmark underskrev i år 2000 en protokol om fravigelse af den Europæiske Patent Konventions (EPK) artikel 65, der indeholder en bestemmelse om oversættelse af et udstedt europæisk patent til national sproget. Det fremgår af Protokollens artikel 1, at parterne, og herunder Danmark, har mulighed for at fravige udgangspunktet i den Europæiske Patent Konventions artikel 65 vedrørende oversættelse af europæiske patenter.

I Danmark har denne artikel hidtidig udmøntet sig i patentlovens § 77, hvorefter et europæisk patent hidtil har skulle oversættes til dansk. Protokollen blev indgået og underskrevet i år 2000 i London (deraf navnet »London Protokollen«) af Danmark, Tyskland, Sverige, Schweiz, England, Monaco, Liechtenstein og Holland. Frankrig underskrev aftalen i juni 2001.

Med gennemførelsen af London Protokollens lempeligere krav til oversættelsen muliggøres en reduktion af oversættelsesomkostningerne for et europæisk patent udstedt i henhold til Den Europæiske Patent Konvention (EPK) for såvel danske som udenlandske virksomheder, og når de øvrige lande ligeledes implementerer aftalen, vil omkostningsreduceringen blive betragtelig for det danske erhvervsliv.

London Protokollen angiver, at et land, der ikke har et officielt EPO-sprog, det vil sige engelsk, fransk eller tysk, som eget sprog skal acceptere et af de tre officielle sprog som patentet derefter skal oversættes til, hvilket er en forudsætning for, at patentet får gyldighed i det pågældende land. Danmark har valgt engelsk. Patentkravene, det vil sige angivelsen af, hvad der søges beskyttet ved patentet, kan dog kræves oversat til dansk. Denne mulighed har Danmark udnyttet, idet det vurderes, at mulige interessenter fortsat skal kunne danne sig et overblik over et patents omfang, uanset visse dele af patentskriftet ikke er oversat til dansk.

Et europæisk patent har efter patentlovens § 77, stk. 1, på nuværende tidspunkt kun virkning her i landet, hvis ansøgeren inden for en nærmere angiven frist indgiver en oversættelse af patentet til dansk.

Den foreslåede ændring af § 77 indebærer, at et europæisk patent med virkning for Danmark enten kan indleveres oversat til dansk eller kan indleveres i en engelsk udgave, hvor patentkravene er oversat til dansk. Det skal nævnes, at ved anlæggelse af sag ved domstolene om krænkelse af et patent, kan den påstå-